

Čís. 3531.

Dopravní řád železniční.

Každé vyřízení reklamace, nechť byl nárok z formelních důvodů odmítnut nebo věcně zamítnut, má účinek, uvedený v zákoně.

(Rozh. ze dne 26. února 1924, Rv I 1480/23.)

V zásilce, dodané dne 12. června 1920 žalobci, byl místo klišu písek. Žalobce podal dne 30. prosince 1920 reklamaci, již dráha dne 1. dubna 1921 odmítla pro nedostatek žalobcovy legitimace. Žalobu o náhradu škody, zadanou na soudě dne 26. října 1921 o b a n i ž š í s o u d y zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Promlčecí lhůta počala dnem 13. června 1920 a byla přerušena reklamací ze dne 30. prosince 1920. Tato reklamace však byla vyřízena již záporným výměrem ředitelství státních drah ze dne 1. dubna 1921, který doručen byl žalobci nejpozději 5. dubna 1921, a od tohoto dne nejpozději opětně lhůta promlčecí pokračovala. Ježto od 13. června 1920 do 30. prosince 1920 uplynulo 6 měsíců 18 dnů a od 5. dubna 1921 do 26. října, t. j. do podání žaloby dalších 6 měsíců a 21 dnů, celkem 13 měsíců 9 dnů, jest žaloba promlčena. Na právním stavu věci ničeho nemění vzhledem k jasnému ustanovení Šu 98 (3) poslední věta žel. dopr. ř. ta okolnost, že na novou žádost, podanou žalobcem po prvním zamítavém vyřízení ze dne 1. dubna 1921, podal novou žádost ze dne 5. dubna 1921, kterou ředitelství státních drah opětně vyřídilo záporně z téhož důvodu jako poprvé, totiž pro nedostatek legitimace žalobce k reklamaci. Zahájí-li dráha z obchodní slušnosti k zakročení strany nové šetření a vydá nové vyřízení, nestaví se tímto novým administrativním nařízením promlčecí lhůta, již jednou řádně započatá a běžící. Zákon také nerozoznává, zda záporné vyřízení reklamace stalo se formálně nebo věcně. Zamítnutí reklamace z důvodu nedostatku aktivní legitimace žalobce k jejímu podání jest také zamítavým výměrem, který železniční dopravní řád má v Šu 98 (3) druhá věta na mysli.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Rozhodující spornou otázku, zda výměr ředitelství státních drah ze dne 1. dubna 1921: »Podání nelze projednat, ježto nákladní list byl vyplacen a dle Šu 99 žel. dopr. ř. jest k reklamaci oprávněn pouze příjemce. Přílohy (podací list, hlášenka a převzetí zboží) se vracejí,« je zamítajícím vyřízením ohlášení nároku (reklamace) ve smyslu Šu 98 (3) žel. dopr. ř., je zodpověděti kladně. Stačí v tom směru poukázat na správné důvody odvolacího soudu a dodati: Nemůže býti o tom pochybnosti, že oním výměrem byl reklamovaný nárok žalobcův zamítnut. Vyvolal-li žalobce další korespondenci a pak nový zamítající výměr, nebylo tím ničeho změněno na promlčecí účinnosti prvního výměru, hledíc k jasnému ustanovení Šu 98 (3) poslední věta žel. dopr. ř. Tomu nasvěd-

čuje i úmysl zákonodárce, stanovením zvláštní zkrácené lhůty promlčecí pokud možno nejdříve skončiti nejistý poměr nároků ze smlouvy dopravní. Kdyby byl náhled dovolatelův správným, reměla by ve mnoha případech jednorocní promlčecí lhůta významu, ježto by její pokračování po podobném vyřízení reklamace bylo vyloučeno, čímž by povstala úplná právní nejistota v podobných případech. Tomu zákonodárce zajisté nechtěl a mluví proto o vyřízení zamítajícím vůbec, aniž by je blíže určoval. Každé takové vyřízení reklamace, ať formelní, ať hmotné, má účinek, uvedený v zákoně.

Čís. 3532.

Železniční úředník nemá nároku na použití v činné službě, nýbrž jen na trvalost úřednického postavení.

Propuštění asistentky státních drah následkem sňatku.

Nadbytek železničního personálu jest »důležitým důvodem« k propuštění.

(Rozh. ze dne 26. února 1924, Rv I 1483/23.)

Žalobkyně byla před státním převratem manipulantkou a oficiantkou býv. rakouských státních drah, po převratu stala se asistentkou československých státních drah. V říjnu 1921 bylo jí dáno povolení ku sňatku, když byla prohlásila, že je srozuměna s tím, že její služební poměr v těch případech, v nichž dle náhledu ředitelství státních drah důležitý služební zájem rozvázání služebního poměru toho vyžaduje, může výpovědi býti rozvázán. Výnosem ze dne 11. února 1922 byla žalobkyně po tříměsíční výpovědi dnem 21. května 1922 ze služeb státních drah propuštěna a byla jí zastavena výplata služebních požitků. Žaloba, by bylo určeno, že výpověď nebyla dána žalobkyni právem, že její služební poměr trvá a že jí přísluší proti železničnímu eráru nárok na výslužné (odbytné), byla zamítnuta soudy všech tří stolic. Ne j v y š š í m s o u d e n í z těchto

d ů v o d ů:

Žalobkyně napadá rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení dle Šu 503 čís. 4 c. ř. s., ale nelze jí úspěch přiznati. Zcela neprávem opírá nárok na prvním místě uplatňovaný, by byla ponechána v činné službě, o služební řád pro zaměstnance státních drah z roku 1898. Podle Šu 130, odstavec druhý, písm. e) tohoto řádu může býti úředník i proti své vůli dán do výslužby ze služebních důvodů. Jsou-li tu takové důvody, může posouditi jenom železniční správa; její rozhodnutí nelze přezkoumávati. V Šu 40 pod čís. 12 nezaručuje služební řád úředníku trvalé použití v činné službě, nýbrž pouze trvalost úřednického postavení podle Šu 130 a ostatních, v osmém oddílu obsažených před-